

DANIELLE PAIGE

REVOLTA CELOR

RĂI

A doua carte a seriei
ELIBERAREA ȚINUTULUI OZ

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS
—2019—

UNU

Orașul de Smarald ardea.

Pe când mă îndepărtam de haosul fumegând, în noaptea cu lună, purtată de brațele blănoase și subțiri ale unei maimuțe, peste umărul meu, cerul a trosnit în valuri de lumini strălucitoare și de flăcări. Era ca aniversarea unui copil care se încheie groaznic, turnurile și zgârie-norii odată maiestuoși prăbușindu-se într-o explozie de confetti făcute din nestemate și sticlă. Ar fi fost superb dacă nu era norul acela dens, ca o ciupercă neagră de fum, care plutea sinistru deasupra orizontului.

Eram al naibii de departe de Kansas!

Ce simțeam în legătură cu asta v-ar putea surprinde. Spre deosebire de alții, niciodată n-am fost prea dornică să mă întorc acolo. Când vine vorba de clișee, există unul despre care încep să cred că merită, într-adevăr, să-l repet. *Nu te poți întoarce din nou acasă.*

Proba A: Dorothy. A încercat să se întoarcă acasă de două ori și uite ce s-a întâmplat!

Proba B: Vrăjitorul. El n-a reușit să se întoarcă acasă nici măcar o dată. (OK, poate că aici a contribuit și faptul că

acesta călătorea într-un balon cu aer cald cam vechi și prăpădit, dar oricum...)

Și mai sunt și eu, adică Amy Gumm, un gunoi care trăiește în rulotă din Flat Hill, Kansas. Deși îmi place să cred că sunt cu totul altfel decât oamenii de acolo, este greu să ignor faptul că avem niște chestii în comun.

În primul rând, toți am fost aduși aici din lumea reală de nu știu ce forță necunoscută și, cu toate că nu cred că a reușit careva să afle ce fel de forță a fost aceea, am teoriile mele legate de motivul pentru care am fost noi aleși.

Este doar o teorie, nu uita! Nimic dovedit, nici pe departe. Însă uneori m-am întrebat dacă lucrul care ne lega pe mine, Dorothy și Vrăjitor nu era cumva faptul că niciunul dintre noi nu se simțea cu adevărat parte a tărâmului de unde venea. Că ne-am dat seama de asta sau nu. Poate că toți trei ne-am născut într-un loc care nu era al nostru și că abia așteptam să găsim un alt loc pe care să-l putem numi cu adevărat „acasă”.

Până la urmă, nu pot vorbi decât în numele meu. Nu știu absolut nimic despre Vrăjitor, iar despre Dorothy cunosc prea puține. Așa că poate greșesc. E doar ceva ce mi-a trecut prin minte. Dar uitate care-i chestia: când ai ajuns de partea întunecată a curcubeului, ai ajuns la capătul drumului. Dacă nu poți face din Oz casa ta, atunci cam ai ghinion.

Vorbind despre case, Oz nu era cea mai primitoare dintre ele, dar, cel puțin, puteam să spun că era a mea. Iar acum ardea.

Salvatorul mea era Ollie, maimuța aceea pe care o scăpaserăm cândva din ghearele lui Dorothy. Lângă noi zbura sora lui, Maude, care o ducea în brațe pe așa-zisa mea prietenă, Ozma, prințesa misterioasă din Oz, cu creierul varză și cu nenumăratele ei secrete, pe care abia acum ajungeam să le descopăr.

Cu toate că înaintam cu viteză printre nori, iar pământul se vedea sub noi ca prin ceață, tot mă minunam că zburam. Ai

auzit de maimuțe înaripate, nu-i așa? Ei bine, Maude și Ollie nu erau chiar genul acela... sau, cel puțin, n-ar fi trebuit să fie. Și acum. Deși se născuseră cu aripi, amândoi renunțaseră la ele.

Ollie și le tăiase, ca să se elibereze din sclavia în care îl ținea Dorothy. Cât despre Maude, și acum mă cutremur când îmi aduc aminte cum le-a pierdut pe ale ei. Nu numai că am văzut cu ochii mei, am făcut-o cu mâna mea: i le-am tăiat din spate, folosind pentru asta doar un mic pumnal.

Ei, ăsta e noul Oz, nu regatul încântător și magic de care ai auzit tu. Acela a existat cu mult timp în urmă; cu mult timp înainte să apar eu.

În Ozul lui Dorothy, făceai ce trebuia să faci. Aveai de luat decizii grele. Renunțai la zbor pentru libertate, dacă era necesar, chiar dacă asta însemna să pierzi o parte din tine. Uneori, în Ozul lui Dorothy, erai nevoit să-ți pătezi nițel mâinile de sânge. OK, poate nițel mai mult.

Dar chiar și în Ozul lui Dorothy mai exista magie, iar asta însemna că o chestie la care ai renunțat poate să apară la loc dacă ai vraja potrivită. De asta maimuțele zburau acum cu niște aripi de hârtie care zbârnâiau precum cele de libelulă, mișcându-se așa de repede, că le vedeai ca prin ceață.

Aripile nu arătau cine știe ce. Erau doar două rânduri de foi de ziar și hârtii lipite între ele, care, la prima vedere, n-ai fi zis că puteau susține greutatea lui Ollie sau a lui Maude, darămite și greutatea unei fete de șaisprezece ani, ca mine. Însă iată-ne aici, la trei sute de metri deasupra pământului, urcând tot mai mult cu fiecare secundă. Probă de magie.

Da, știi, toate astea sună aiurea. În ultimul timp, pentru mine, așa a fost, pur și simplu, viața. E ciudat ce repede te obișnuiești cu aiurelile.

Și dacă astea ți se par aiurea, mai adaugă ceva: în ultimele ore am încercat (și n-am reușit) s-o asasinez pe Dorothy Gale,

Scârba Regală Încoronată a magicului Ținut Oz. L-am tăiat pe Omul-de-Tinichea și i-am scos inima cu mâinile mele. Încă mai bătea cu tic-tacul acela metalic în geanta pe care o aveam agățată în spate, peste uniforma mea de servitoare, ruptă și în-sângerată, geantă în care o băgasem ca s-o protejez.

Recunosc, am făcut toate astea. Încă mai încerc să mă obișnuiesc cu ideea. Dar de ceva sunt sigură că n-am făcut: nu am dat foc orașului.

Cineva, însă, o făcuse, iar acum, când vedeam orașul în flăcări rămânând în urma mea, mă gândeam că știam cine era vinovatul. Înțelegeam dintr-odată că tot ce se întâmplase la palat mă transformase într-o mică piesă dintr-o mașinărie mult mai complicată. Pe când mă ascundeam acolo, Orașul de Smarald era atacat de Ordinul Revoluționar al Celor Răi, gruparea teroristă secretă a vrăjitoarelor devenită acum operativă. În timp ce mă furișasem la bal, deghizată în servitoare, cu gândul s-oucid pe Dorothy, vrăjitoarele devastau orașul.

Aveau motivele lor, eram convinsă. Într-o lume întoarsă pe dos ca asta, unde dulcea și micuța Dorothy Gale era rea, Glinda cea Bună era și mai rea, și cam toți ori plănuiau lovituri, ori se chinuiau să se ferească de ele, puteai să faci chestii și mai absurde decât să îți pui nădejdea în niște oameni care se autointitulează „Cei Răi”.

Nu că aveam încredere deplină în acest ordin. Încrederea aproape că nu avea nicio legătură cu subiectul. Făceam parte din acel ordin, indiferent dacă îmi plăcea sau nu. Și, cu toate că în unii dintre ei aveam mai multă încredere decât în alții, îi lăsasem pe *toți* în urmă.

Pe Mombi. Pe Glamora.

Cei care mă salvaseră, cei care mă învățaseră să lupt, să fiu puternică.

Nox. Persoana care mă obligase să devin ceea ce sunt acum.

Cu toții erau în flăcări, iar eu zburam. Era imposibil să nu simt că îi trădasem. Avusesem și eu o misiune, și o ratasem și pe aia.

— Nu putem să plecăm, i-a spus lui Ollie pentru a cincea oară după ce ne-am ridicat de la pământ.

Aveam vocea răgușită și obosită, iar picioarele mă dureau în locul în care el mă ținea strâns. Eu mă apucasem și mai zdravăn de blana lui. (Nu mi-e frică de multe chestii, dar nu mi-a plăcut niciodată înălțimea. Cel puțin, era mai avantajos să mergi în sus decât în jos.)

— Trebuie să ne întoarcem în oraș.

Trebuia s-o spun, chiar dacă știam că era inutil, că nu aveam cum să ne întoarcem.

— Ți-am mai spus, a zis Ollie cu același ton agasat de hotărâre resemnată pe care îmi răspunsese și de patru ori înainte.

— Nu pot să-i las așa să *moară*, l-am rugat eu întristată. Sunt prietenii mei.

Odată – oare cât trecuse de atunci? – îl salvasem pe Ollie, iar el îmi datora viața. Se întâmplaseră însă multe între timp, iar acum eram chit. Presupun.

— *Tu* nu poți să mori, a spus Ollie, ferm. Și exact asta o să se întâmple dacă ne întoarcem acolo. Vei muri. Ei vor muri. Oz va muri. Asta e singura variantă.

— Prietenii tăi știu să se apere, a intervenit Maude. Ne vor găsi în miazănoapte, unde e mai sigur.

— Miazănoapte, miazăzi, răsărit și apus, a bolborosit inutil Ozma, cu ciripitul ei. Înapoi nu există.

Am oftat, fără s-o iau în seamă. Știam că Ollie și Maude aveau dreptate. Dar tot îmi venea în minte ultima imagine cu Nox: părul lui negru, ciufulit ca întotdeauna, umerii lui largi și brațele suple și musculoase. Înclinarea hotărâtă a capului și

expresia aceea de mândrie aproape arogantă. Furia care zăcuse multă vreme ascunsă în pieptul lui și care acum ieșea, în sfârșit, la iveală, gata să distrugă tot ce îi stătea în cale, doar pentru a salva Ținutul Oz, casa lui iubită.

Nu, nu doar asta. Și pentru a mă salva *pe mine*.

Învățasem așa de multe de la el! Mă învățase inclusiv cine sunt. Acum era posibil să nu-l mai văd niciodată, iar eu nu puteam face nimic.

— Unde mergem? am întrebat cu voce spartă.

Orașul în flăcări devenise doar un punctișor portocaliu în marea de întuneric de sub noi, pentru ca mai apoi să dispară de parcă n-ar fi existat vreodată.

— La miazănoapte, a mormăit Ollie. În Regatul Deznaripaților. Nu crezi că ar trebui să te odihnești puțin?

Nu îl puteam învinovăți că nu avea chef de vorbă – fusese o noapte lungă și tulbure –, dar aveam atâtea întrebări, că nici nu știam cu care să încep.

Una dintre cele mai chinuitoare era despre Ozma. Părea că se simte foarte bine, ghemuită în brațele lui Maude, unde îngâna un cântecel, având aerul că nu era cu nimic deranjată de ce se întâmplase în seara aceea. Când o pală de vânt rece a venit peste noi și ne-a împins și mai sus pe cer, părul i-a venit peste față, iar ea a scos un mic țipăt de încântare, ca și cum ne dădeam în caruselul de la bălciul satului. Ochii ei verzi erau așa de strălucitori, de-ai fi zis că ei ne luminau drumul.

Ozma a chiuit și s-a legănat veselă, în timp ce Maude se chinuia s-o țină.

— Nu te mai mișca, Înălțimea Ta! a mormăit Maude. Nu-mi permit s-o scap pe fiica lui Lurline, nu? Regina Lulu nu m-ar ierta niciodată.

Ozma s-a încruntat la auzul numelui.

— *Eu* sunt regina, a spus ea, puțin iritată.

Eu am căscat ochii mari de uimire când a spus asta. Teoretic, era adevărat – ea era regina. Teoretic. Dar Ozma nu fusese niciodată cu picioarele pe pământ și era prima oară când o auzeam spunând ceva cât de cât rațional. M-am uitat cu atenție la fața ei, căutând vreun semn de inteligență, vreo urmă rămasă din regina blândă și maiestuoasă care auzisem că fusese înainte ca Dorothy Gale din Kansas să-i spele creierul.

Când s-a uitat la mine clipind, am văzut doar alte nelămuriri. Cine era ea cu adevărat?

Era ea regina retardată pe care o văzusem în palat, rătăcind pe holuri precum o mătușă senilă? Era puternica urmașă a zânelor despre care se spunea că fuseseră cele mai bune stăpânitore ale Ținutului Oz?

Sau, de fapt, era Pete, necunoscutul acela cu ochi de smarald, prima persoană pe care o văzusem când aterizasem în Oz, grădinarul cu chip blând care își riscase viața ca să-mi țină companie când fusesem prizonieră în temnița lui Dorothy, băiatul misterios care, după o fluturare a mâinii Vrăjitorului, se transformase sub ochii mei în prințesa aiurită, cu creier de păsărică de lângă mine?

Toate persoanele acestea fuseseră, cumva, Pete, și acum descopeream că el și Ozma era unul și același. Ce însemnau oare toate astea?

— Pete? am întrebat eu.

Voiam să cred că el era încă undeva, acolo. Dar Ozma s-a uitat la mine întristată.

— Haide! am spus eu. Dacă mă auzi, Pete, vorbește cu mine!

Ozma a ridicat din sprâncene auzind numele, iar, pentru o clipă, am avut impresia că văd în ochii ei o urmă de recunoaștere. Era oare el, care încerca să iasă?

— Pete! am insistat cu încăpățănare. Sunt eu! Amy Gumm! Îți amintești?

— Am cunoscut odată o fată care se numea Amy, a murmurat Ozma, cu ochii din nou sclipitori.

Și cu asta, și-a închis fălcile, cu o expresie teribil de plictisită. A clipit de două ori, apoi și-a acoperit gura perfect roșie cu mâna delicată și a râs ca de o glumă.

— E magie peste tot! a spus ea. Uau! Zânele știi! Și eu sunt o zână!

Mi-am dat ochii peste cap și am renunțat să mai zic ceva, ținându-mă strâns, ca să nu-mi pierd prețioasa mea viață, pe când zburam din ce în ce mai sus. După ce am trecut printr-un strat gros și umed de nori ca de vată, cerul negru s-a deschis ca și cum ar fi fost o scenă din fața căreia s-a tras cortina.

S-au arătat stelele.

Știam deja că stelele din Oz sunt diferite de stelele pe care le vedeam eu pe pământ, dar, din locul acesta, chiar erau diferite. Mi-au tăiat respirația.

În primul rând, nu mai erau la un milion de kilometri distanță. Erau chiar aici și peste tot în jurul nostru, atât de aproape, că puteai să întinzi mâna să le atingi. Erau plate, cu cinci colțuri, și niciuna nu era mai mare decât un bănuț; îmi aminteau de abțibildurile fluorescente pe care le lipisem pe tavanul dormitorului meu când eram mică, înainte ca tata să plece, iar eu și mama să ne mutăm în parcul de rulote. Semănau și nu prea: stelele astea erau mai luminoase, mai strălucitoare și reci la atingere. În loc să fie fixate pe cer, se mișcau după o traiectorie pe care n-o pricepeam prea bine – se configurau și se reconfigurau sub ochii mei în constelații noi-nouțe.

— Niciodată nu îmbătrânesc, a spus Maude, simțindu-mi uimirea. Indiferent cât de des le vezi, mereu te surprind. Asta e probabil ultima oară când le pot admira, a spus ea cu tristețe.

Când m-am uitat în ochii lui Ollie, am văzut că erau mari și plini de lacrimi.

M-am uitat la aripile lui de hârtie și m-am întrebat din nou cum o fi ajuns să le capete. Știu că sună ciudat, dar el întotdeauna fusese mândru că era Deznaripat, mândru că fusese capabil să sacrifice lucrul la care ținea cel mai mult, numai ca să fie liber.

M-am hotărât pe dată să abordez subiectul acesta cât mai delicat cu putință.

— Ai de gând să-mi spui vreodată cum de ai căpătat astea, mai exact?

— Ți-am spus, a replicat ea sec. Vrăjitorul ni le-a dat. Sunt doar temporare. Dar era necesar.

— Dar de ce? am întrebat eu. Și...

Ollie m-a întrerupt.

— Am promis că te voi proteja. Aveam nevoie de aripi ca să fac asta. Și în scurtă vreme nu vor mai fi.

— Dar Vrăjitorul...

Ollie m-a strâns de braț.

— *Mai târziu*, a murmurat el. Deocamdată, fără vorbă. E plăcut să zbor din nou. Mă simt ca un copil. Lasă-mă să mă bucur de stele!

Nu știi dacă a fost faptul că i s-a rostit numele sau ce a fost, dar am simțit brusc o zvâcnire în buzunarul meu și mi-am adus aminte ce – pe cine – aveam acolo: pe Star, șoricica mea. Aceasta venise cu mine tocmai din Kansas, și, cum-necum, reușise să-mi rămână alături în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră. Au existat momente – ca atunci când am fost închisă în oribila temniță a lui Dorothy, în străfundurile Palatului de Smarald – când am fost absolut sigură că aș fi înnebunit dacă nu aș fi avut-o pe ea.

Am scos-o afară și am pus-o pe umăr, simțind cum gheruțele ei ascuțite se strecurau prin materialul rochiei în pielea mea.

Când eram în Kansas, o uram pe Star, care, practic, fusese șoricica mamei mele, nu a mea. Auzeam mereu că șoarecii sunt foarte inteligenți, dar, dacă e adevărat, Star probabil a chiulit de la școala șoricască. Acasă era mereu răutăcioasă și proastă, și n-o interesa nimic altceva decât să alege pe roata ei scârțâitoare ori să mă muște de mână când îi dădeam mâncare.

De când era în Oz se schimbase însă. În Oz, părea că ar fi căpătat suflet. Ajunsese să fie ca un soi de prieten – cel mai vechi prieten al meu – și eram amândouă băgate în asta. Uneori mă întrebam ce credea ea despre toate câte ni se întâmplaseră.

Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu ea despre astea. Vreau să zic, în Oz, animalele vorbesc, nu? Dar nu și ea. Poate că era genul acela, puternic și tăcut.

Star s-a ghemuit lângă gâtul meu și împreună am zburat tăcute în noapte, cu stelele care îmi atingeau ușor obraji, ca niște fulgi de zăpadă. Norii se întindeau în toate părțile ca un ocean nesfârșit. Mi-am întins degetele către ei și am scos de acolo ghemotoace mici de vată, doar ca să le văd cum se topeau în mâna mea.

Aici, sus, atmosfera era liniștită. Nu se mai vedea orașul în flăcări. Eram numai noi și stelele. Aproape că puteam să-mi închipui că Ținutul Oz era și acum locul acela despre care citisem în cărțile de povești, tărâmul magic și fericit al munchkinilor și al animalelor vorbitoare, unde vrăjitoarele erau rele, dar puteau fi nimicite doar dacă munceai nițel cu o găleată de apă și un mop.

Încă îmi mai imaginam cum ar fi putut să fie Ținutul Oz – ținutul pe care ar fi trebuit să-l găsesc eu – când am simțit că trupușorul lui Star se îngreuna pe gâtul meu. Adormise.

Asta mi-a pus capac. Poate ai crede că e greu să te destinzi într-o astfel de situație – și crede-mă, e –, dar cu stelele licăriitoare din fața mea și cu adierea vântului pe obraz, cu legănarea într-o parte și-n alta, fiindcă Ollie plutea de pe un curent pe

altul, și cu senzația relaxantă, de siguranță, pe care mi-o dădea șoricica ghemuită pe umărul meu, în scurt timp am adormit și eu. Nu am visat.

Când am deschis din nou ochii, soarele era deja ca o semilună roșie la orizont. Se lumina de ziuă, iar Ținutul Oz se întindea sub noi ca un soi de covor ciudat. N-am zburat niciodată cu avionul, dar, cumva, aveam senzația că așa era mai frumos. Zburam destul de jos acum ca să zăresc detaliile peisajului: peticele violacee ale fermelor mărginite de sate ca de jucărie, râurile șerpuitoare și lucioase, dar și munții încețoși și stâncoși din nord.

În depărtare era o pădure întunecată și sinistă, care se întindea cât vedeai cu ochii. Aveam o bănuială că într-acolo ne îndreptam.

Dar, cum mă uitam la peisajul de sub noi, am observat că, jos, se întâmpla ceva. Se schimba ceva. Pe tot câmpul acela plin de iarbă am văzut cum apăreau niște licăriri colorate, care păreau să se răspândească la nesfârșit. Când m-am uitat mai atent, mi-am dat seama că erau flori care se deschideau. După câteva minute, câmpul plin de iarbă nu mai era deloc plin de iarbă – se transformase într-o întindere imensă și schimbătoare de flori în toate culorile pe care ți le puteai închipui. Unele erau așa de mari, că puteam să le număr petalele chiar de la înălțimea aceea.

Și pădurea din fața noastră se schimba. La început, am crezut că doar mi se părea fiindcă ne apropiam de ea, dar nu. Când am ajuns în preajma ei, am văzut mai bine că arborii chiar deveneau mai mari și se înălțau cu trunchiurile răsucite spre cer, înghesuți unul în altul, cu crengile înfășurate în vițe ghimpoase ca niște șerpi.

Copacii aveau chip.

Vântul a început deodată să urle, iar eu m-am cutremurat când mi-am dat seama că, de fapt, nu era el cel care făcea acest zgomot îngrozitor. Erau copacii. Ei urlau.

— Copacii Luptători, a spus Maude, uimită, în timp ce îi cerceta în același timp cu mine. Nu se poate...

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, ridicând capul spre Ollie.

— Dorothy ura Copacii Luptători. Unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut când a ajuns la putere a fost să-i extermine, a spus el. Dacă aceștia s-au întors...

— Dar cum? a întrebat Maude cu asprime în glas.

Ollie s-a mulțumit să dea din umeri și a ridicat sprâncenele spre mine.

— Prietenii tăi au făcut asta? m-a întrebat el.

Nu știam. Tot ce știam era că lumea se redesena în fața ochilor mei. Ca o poveste al cărei text fusese tăiat cu un creion roșu.

„A cui era povestea?” m-am întrebat eu.

Pe neașteptate, cineva a vorbit:

— Magia se întoarce, a spus Ozma, ca și cum ar fi explicat cel mai simplu lucru din lume.

M-am holbat la ea. Chiar rostise o propoziție întreagă perfect inteligibilă? Ollie și Maude se uitau și ei la ea de parcă ar fi avut trei ochi.

Dar înainte ca ea să mai spună ceva – înainte ca noi să întrebăm ceva despre cele spuse –, Ollie a scos un țipăt.

— Păsări magril!

M-am uitat în sus și am văzut ce voia să spună: două păsări negre, uriașe, plonjau în viteză spre noi, bătând din aripile gigantice și chirăind în cor de-ți spărgeau timpanele.

Cam gata cu păsărelele voioase care ar fi trebuit să se găsească în Ținutul Oz.

— Amy! a strigat Maude. Poți să...

Deja începusem să murmur o vrajă, încercând să fac să-mi apară în mână un glob de foc, în timp ce Maude și Ollie zburau în zigzag, încercând să îi evite pe atacatori.

Zadarnic însă. Păsările au ajuns deasupra noastră înainte să pot eu să fac o flacără cât de mică. Țipau sălbatic și zburau în cerc, acoperind soarele cu aripile lor mari și negre, după care s-au repezit la noi.

Nu am văzut decât fețele lor înfricoșătoare, care semănau straniu de mult cu un chip omenesc, și ciocurile lungi și ascuțite care s-a înfipt în aripile lui Maude și ale lui Ollie, smulgându-le cu ușurința cu care desfaci o pungă de chipsuri din cartofi. Apoi, la fel de repede precum au venit, s-au îndepărtat în viteză, cu misiunea îndeplinită. Aerul se umpluse de bucățele rupte din hârtia care ne ținuse sus și care acum se împrăștia în bătaia vântului.

O clipă am atârnat în aer precum Wile E. Coyote din desenele animate cu Road Runner. Apoi am început să cădem.

Pământul se apropia tot mai mult cu fiecare clipă. Ozma chiuia de bucurie. Era a doua oară în ultimele 24 de ore când mă trezeam alunecând vijelios spre moarte sigură și, sincer, mă cam săturasem.

Dar nu am țipat. Dimpotrivă, mă simțeam ciudat de calmă, într-un fel pe care nu-l pot descrie prea bine. Era ca și cum totul în jurul meu se desfășura pe repede-înainte, în timp ce creierul meu lucra la viteză normală.

A fost odată ca niciodată o fată pe nume Amy Gumm, care a venit în Ținutul Oz cu o tornadă. S-a luptat aprig; a fost loială și neînfricată. A făcut lucruri pe care nu și le-ar fi imaginat nici într-un milion de ani că le va face.

A învățat magie; a fost spion. A mințit, a furat și a fost aruncată în temniță. A ucis și nu a regretat.

A fost și bună, și rea, și în toate felurile. A fost și bună, și rea în același timp, până când i-a devenit greu și să mai facă diferența dintre bine și rău.

Asta era povestea mea. „Ei bine”, mi-am spus eu în timp ce mă rostogoleam din cer către o moarte sigură, „cel puțin finalul o să fie... mortal.”